

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupena Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou se sídlem Kaprova 52/6, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2016, č. j. 9 A 129/2016 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaná **j e p o v i n n a** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám její zástupkyně Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 3. 5. 2016, č. j. RRTV/950/2016-LOJ, sp. zn. 2014/356/LOJ/FTV, byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 200.000 Kč za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“), kterého se dopustila odvysíláním pořadu Grimm, epizody Krysař dne 11. 3. 2014 od 7:45 hod. na programu Prima COOL. Pokuta byla žalobkyni uložena za scény z uvedeného pořadu v časech 04:53-04:55 (nalezení mrtvého učitele), 06:10-06:45 (scéna ohledávání místa činu) a 14:38-15:43 (záběry zohaveného těla ve scéně z pitevny) od začátku záznamu. Žalovaná uvedla, že předmětné scény obsahují záběry na brutálně zavražděného člověka, zobrazují znetvořené lidské pozůstatky, detaily zohaveného těla jsou ztvárněny naturalisticky s vysokou mírou

drastičnosti a děsivosti. V tom žalovaná spatřovala ohrožení psychického a mravního vývoje dětí a mladistvých, neboť tento pořad byl vysílán v úseku od 6:00 hodin do 22:00 hodin, kdy mohou být u obrazovky děti.

II.

[2] Žalobkyně podala proti výše uvedenému rozhodnutí žalované žalobu k Městskému soudu v Praze. Rozsudkem ze dne 7. 12. 2016, č. j. 9 A 129/2016 – 72, městský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud uvedl, že v napadeném rozhodnutí chybí vypořádání námitek žalobkyně o nerovném přístupu při stanovení výše pokuty, podpořených konkrétními příklady (rozhodnutími) ze správní praxe žalované. Žalovaná nevysvětlila, jaké specifické důvody a individuální okolnosti ji vedly k tomu, že žalobkyni za předmětné jednání uložila pokutu ve výši 200.000 Kč, ačkoliv v předložených rozhodnutích, které lze s napadeným rozhodnutím ohledně typu pořadu srovnat, došlo k rozdílným okolnostem při vysílání pořadu a pokuta byla uložena ve shodné výši. Podle názoru městského soudu je třeba, aby se žalovaná porovnáním 7 namítaných případů u jiných provozovatelů vysílání i u osoby žalobkyně zabývala a vyjasnila, jaké okolnosti namítaných případů jsou relevantní ve vztahu k posouzení výše pokuty v dané věci, v jakých kritériích se liší či alespoň rámcově shodují a jak správní praxe uložení pokut v těchto případech ovlivňuje úvahy žalované o výši pokuty v této věci.

[4] Městský soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je ve specifikovaném rozsahu nepřezkoumatelné, protože neobsahuje pro účely vypořádání námitek porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potřebné úvahy o výši pokuty z hlediska dosavadní správní praxe žalované.

III.

[5] Proti rozsudku podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka uvedla, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku naplnění zásady rovnosti podle § 2 odst. 4 správního řádu a její aplikace na problematiku kritérií výše sankce v rámci zákona o vysílání. V této souvislosti pak následně dospěl k nesprávnému závěru, že stěžovatelka porušila zásadu rovnosti tím, že se nezabývala srovnáním kritérií svých předchozích rozhodnutí, na která upozornila žalobkyně. Stěžovatelka učinila zásadě rovnosti zadost tím, že extenzivně popsala a prozkoumala zákonem explicitně stanovená kritéria pro stanovení výše sankce. Vzala v úvahu postavení žalobkyně na mediálním trhu, povahu programu a další kritéria, která mají za úkol individualizovat a přesně popsat řadu faktorů, které musí vzít v potaz. Zákonodárce tvořil tato kritéria mimo jiné právě za účelem naplnění zásady rovnosti. Městský soud tuto zásadu nesprávně aplikoval, a to tak, že k jejímu naplnění mělo dojít de facto nezákonným a zákonem nepředvídaným rozšířením kritérií pro výši sankce, přičemž tato nadstavba by se zabývala podrobným srovnáním žalobkyní libovolně předložených správních rozhodnutí.

pokračování

[7] Základní zásada rovnosti, zakotvená v rámci § 2 odst. 4 správního řádu, je principem obecným, který není možné aplikovat způsobem, jaký naznačuje městský soud a žalobkyně. Tento princip je transponován do speciální úpravy obsažené v zákoně o vysílání, a to právě s ohledem na jedinečnost problematiky mediálního sektoru. Nelze tedy jednoduše usoudit, jak činí žalobkyně a s ní i městský soud, že je s žalobkyní zacházeno jinak než s ostatními sankcionovanými subjekty a že nestejnost sankcí za domněle stejný skutek je automaticky porušením zásady rovnosti.

[8] Dále stěžovatelka namítala, že se městský soud dopustil nezákonného nahrazování správní úvahy stěžovatelky jakožto ústředního správního úřadu. Toliko stěžovatelka je ze zákona nadána správní úvahou o obsahu jednotlivých kritérií rozhodných pro výši sankce podle zákona o vysílání. Rovněž upozornila na nepřipustnou snahu městského soudu o rozšíření zákonných kritérií pro výši sankce nad rámec stanovený zákonem o vysílání.

[9] Závěrem stěžovatelka poukázala na to, že městský soud na str. 12 svého rozsudku uvedl nepravdivou informaci, že *„Žalobkyně pak v žalobě poukazuje ještě na obdobný případ odvysílání dílu „Krysař“, kterým se žalovaná rovněž v potřebném porovnání nezabývala.“* V žalobě přitom není o případu odvysílání dílu s názvem „Krysař“ ani zmínka. Městský soud tak své rozhodnutí založil na nesprávně zjištěném stavu věci.

[10] Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[11] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatelka svou argumentací mívá podstatu napadeného rozsudku. Důvodem pro zrušení jejího rozhodnutí městským soudem totiž nebyla rovnost přístupu stěžovatelky k dohlíženým subjektům. Nezákonnost napadeného rozhodnutí podle názoru městského soudu spočívala v tom, že přes závazný právní názor Nejvyššího správního soudu, který byl vyjádřen v rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 70/2015 - 42, v něm chybělo vypořádání námitek žalobkyně ohledně nerovného přístupu při stanovení výše pokuty, podpořených konkrétními příklady ze správní praxe stěžovatelky.

[12] Městský soud se nesnažil jakýmkoliv způsobem nahradit správní uvážení ani správní orgán v jeho odborné kompetenci. Naopak v souladu se stěžovatelkou uváděným rozsudkem ze dne 12. 6. 2014, č. j. 9 Afs 127/2013 - 56, městský soud plnil svoji povinnost *„posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem...“* Městský soud uvedl, že napadené správní rozhodnutí neobsahuje naznačené a pro účely vypořádání námitek porušení § 2 odst. 4 správního řádu potřebné úvahy o výši pokuty z hlediska dosavadní správní praxe stěžovatelky, a proto toto rozhodnutí zůstává stále nepřezkoumatelné pro neúplnost úvah a odůvodnění o výši uložené pokuty. Právě to, že se stěžovatelka nedostatečně vypořádala se zjištěným skutkovým stavem, když neodůvodnila dostatečně některé úvahy vedoucí k udělení sankce, je důvodem, pro který městský soud napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení.

[13] Tvzení stěžovatelky o nesprávném posouzení právní otázky porušení zásady rovnosti, nahrazování správní úvahy stěžovatelky úvahou soudu, nebo v závěru tvrzení, ale nijak nerozvedené, rozšíření kritérií pro výši sankce ukládané podle zákona o vysílání tak nedopadá na napadený rozsudek ani na jeho odůvodnění.

[14] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že městský soud užil slova „Krysař“ na odvysílání jiného dílu totožného seriálu ze série Grimm, který se jmenuje „Zlaté vejce“, z kontextu rozsudku plyne, že se jedná o drobnou, zjevnou chybu v psaní. Stěžovatelka nijak nedovozuje, jaké důsledky má mít tato zjevná chyba v psaní pro posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

[15] Z výše uvedených důvodů žalobkyně považuje kasační stížnost za nedůvodnou, a proto navrhla, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl.

V.

[16] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Na úvod Nejvyšší správní soud považuje za nutné konstatovat, že argumentace stěžovatelky, uvedená v kasační stížnosti, se z převážné části mýlí s podstatou napadeného rozsudku městského soudu. Na tuto skutečnost ostatně poukázala i žalobkyně ve svém vyjádření ke kasační stížnosti. Městský soud totiž zrušil rozhodnutí stěžovatelky nikoliv z toho důvodu, že by dospěl k závěru o porušení § 2 odst. 4 správního řádu ze strany stěžovatelky, ale proto, že se stěžovatelka s předmětnou námitkou ve svém rozhodnutí nezabývala, tj. pro nepřezkoumatelnost tohoto rozhodnutí. Argumentace stěžovatelky, týkající se nesprávného posouzení právní otázky porušení zásady rovnosti podle § 2 odst. 4 správního řádu městským soudem, je proto pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti irelevantní.

[19] Stěžovatelka ve věci rozhodovala znovu poté, kdy její původní rozhodnutí ze dne 2. 9. 2014, č. j. LOJ/3318/2014, sp. zn. 2014/356/LOJ/FTV, o uložení pokuty žalobkyni ve výši 200. 000 Kč bylo, stejně jako rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 A 233/2014 – 48, jímž byla původní žaloba žalobkyně proti rozhodnutí o pokutě zamítnuta, zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 70/2015 – 42. Nejvyšší správní soud shledal nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu ohledně výše pokuty mimo jiné v tom, že se městský soud nedostatečně vypořádal se žalobním bodem, týkajícím se porušení rovnosti v právech. Žalobkyně v původní žalobě k námitce porušení zásady rovnosti podle § 2 odst. 4 správního řádu předložila sedm rozhodnutí stěžovatelky, která měla být vydána v typově podobných případech, dvě z těchto rozhodnutí podrobněji rozebrala a poukázala na uložení nižších sankcí v závažnějších případech, než je předmětné jednání žalobkyně. K této námitce podle

pokračování

Nejvyššího správního soudu městský soud reagoval nedostatečně a jen obecně uvedl, že je třeba zkoumat konkrétní okolnosti daného případu, a neuvedl, v čem byl obsah odvysílaných pořadů a míra drastičnosti vyšší než v nyní posuzované věci. Proto bylo třeba přesvědčivě odůvodnit, proč v dané situaci není aplikovatelný § 2 odst. 4 správního řádu, nebo proč je jednání, za které byla žalobkyně sankcionována, stejně závažné či závažnější, než ta, která byla sankcionována v jí uváděných rozhodnutích (bod 42 až 44 rozsudku Nejvyššího správního soudu).

[20] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozhodnutí nejen stěžovatelky, ale i městského soudu pro nepřezkoumatelnost úvah o výši pokuty, v závěru rozsudku (bod 72) vyslovil, že nepovažuje za rozumné vracet věc nejprve městskému soudu, aby se s touto otázkou vypořádal, neboť soudy ve správním soudnictví mají primárně přezkoumávat správnost úvahy v rozhodnutí správních orgánů. Výslovně uvedl, že pokud je zřejmé, že rozhodnutí stěžovatelky neobstojí z jiných důvodů a musí tak být stejně zrušeno a zároveň odůvodnění ohledně dodržení zásady rovnosti v jejím rozhodnutí chybělo, pak je vhodnější, aby se s touto námitkou v novém rozhodnutí vypořádala přímo stěžovatelka. Pokud by i s novým rozhodnutím žalobkyně nesouhlasila, bylo by možné podrobit tuto úvahu správního orgánu soudnímu přezkumu.

[21] Právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 70/2015 – 42, byla stěžovatelka v dalším řízení vázána (srov. § 78 odst. 5 s. ř. s.) Stěžovatelka tedy v novém rozhodnutí byla povinna vypořádat i námitky žalobkyně o porušení zásady rovnosti z hlediska vlastní dosavadní správní praxe.

[22] Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 3. 5. 2016 se stěžovatelka nezabývala námitkou žalobkyně ohledně nerovného přístupu při stanovení výše pokuty, která byla dokládána konkrétními rozhodnutími ze správní praxe stěžovatelky. Tato skutečnost je nesporná a jednoznačně vyplývá z obsahu předmětného rozhodnutí stěžovatelky. Stěžovatelka tak postupovala v rozporu se závazným právním názorem zdejšího soudu, jenž byl vysloven ve zrušujícím rozsudku ze dne 22. 3. 2016, č. j. 9 As 70/2015 - 42. Městský soud proto nepochybil, když žalobou napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil pro nepřezkoumatelnost.

[23] Pokud stěžovatelka interpretuje právní názor městského soudu jako nepřípustně rozšiřující kriteria pro stanovení výše sankce, není tomu tak. Městský soud toliko ve shodě s předchozím názorem Nejvyššího správního soudu trval na potřebě dostatečného odůvodnění výše sankce v konfrontaci se specifikovanými rozhodnutími, o nichž žalobkyně tvrdí, že se týkala obdobných případů. Zda tomu tak skutečně je, či zda stěžovatelka akcentovala při rozhodování konkrétní odlišnosti (např. čas vysílání, míru nevhodnosti a četnost zobrazených scén), však vyplyne právě z řádného odůvodnění napadeného rozhodnutí k této otázce. Stěžovatelka měla při v pořadí druhém rozhodování k dispozici tvrzení žalobkyně o tom, ve vztahu ke kterým rozhodnutím shledává porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Výhradu městského soudu, se kterou se kasační soud ztotožňuje, proto nelze chápat jako jakýsi obecný a nelimitovaný požadavek odůvodňovat

výrok o výši sankce pomocí srovnání s veškerou dosavadní rozhodovací praxí stěžovatelky.

[24] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že městský soud uvedl na str. 12 (správně na str. 13 – pozn. NSS) svého rozsudku nepravdivou informaci, že *„Žalobkyně pak v žalobě poukazuje ještě na obdobný případ odvysílání dílu „Krysař“, kterým se žalovaná rovněž v potřebném porovnání nezabývala.“*, jednalo se pouze o chybu v psaní, tj. o zjevnou nesprávnost. Ve skutečnosti žalobkyně v žalobě poukazovala na odvysílání dílu téhož seriálu (Grimm) s názvem „Zlaté vejce“. Tato zjevná nesprávnost však nemohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[25] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[26] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Protože žalobkyně měla ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s právním zastoupením. Náklady řízení sestávají z odměny advokátky za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Protože advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty (§ 14a citované vyhlášky), zvyšuje se její odměna o částku odpovídající této dani, kterou je povinna odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. o 714 Kč. Celková částka náhrady nákladů řízení proto činí 4.114 Kč. Nejvyšší správní soud nepřiznal žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení spočívající v odměně advokátky za úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení), neboť tato advokátka zastupovala žalobkyni již v řízení o žalobě.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu